

Elsa i els seus pares Soledat Ferrando i Daniel Barberà. 1958

GENT DE LA PARTIDA. FIRA

Plantats: Àngel de Roc, Soledat del Mas d'Eixerca, Cento les Xosses, Pepeta les Xosses, Amèlia la Serratella, Elvira del Tossal Gros, Benjamin del Mas de Moliner.

Assaguts: Pepe l'Ullastrà, Montserrat del Gentisclar.

Soledat i Daniel, poc després de casar-se en 1946.

del Mas de Moliner. Alguna vegada s'harribat a fer ball també aci al Mas d'Eixerca".

I els xiquets que hi havien, què feien?, anaven a l'escola?

- "... a l'escola? Quan es va fer la de La Coloma (quan la República) jo ja tenia 12 anys, aixina és que vaig anar molt poc de temps. Recordo que al primer mestre li deien D. Josè i que després de la guerra va haver d'exiliar-se a Mèxic. La meua filla, Elsa, ja va anar a l'escola de La Coloma des dels cinc anys..."

Després de fotografiar tot allò que Soledat m'anava mostrant vam tornar al cotxe i al poble. Allí estava Elsa i vaig aprofitar per fotografiar les tres generacions (àvia, filla i nét) i parlar una miqueta amb ella... -"suposo que ma mare ja t'haurà contat coses de com vivíem al Mas... jo anava a l'escola de La Coloma i recordo amb estima a una mestra que li deien Josefina la qual va estar uns deu anys. Tots els diumenges, els xiquets i xiquetes dels masos del voltant ens reuníem a La Coloma i jugà-

Alumnes de l'escola de La Coloma en una excursió que faron a Peniscola en 1961: Darrere: Arsenio el Fariner, Arcadio Fariner, Raquel, Juan del Mas de Tarragó, Elsa i Esperança.

Al mig: Doña Josefina, Maria Jesús, Vicent, Rogelio, Adelita, Aurelio; Davant: Plácido, Albarto, Maribel, José Maria Beltrán.

8 d'agost de 1982.- HOMENATGE QUE LES EX ALUMNES DE DOÑA JOSEFINA CAMÓS PLA LI FEREN: Milià el Gat, Esperança (filla de la mestra), Doña Josefina, Maria Jesús (filla de la mestra), Isabel del Gat, Elsa del Mas d'Eixerca, Maribel la del Caque, Aurelio del Mas de Moliner.

vem junts. De més gran, cada cap de setmana venia al poble. No ho sé, però allò era molt solitari, molt incommunicat. Quan penso en el Mas trobo una part bona i una altra de no tant. Trobo de bo aquella naturalesa tan exuberant i tan pròxima. Igual podia portar un enciam del costat de casa quan el necessitàvem, como vore un rabosa furtarnos una gallina o picotejar per l'era gallines i perdus juntes. Tot això ho recordo amb molt d'afecte. Però, per altra banda, el viure tan aïllada sempre m'ha fet pensar que he perdut oportunitats com, per exemple, haver estudiat, cosa que no vaig atrevir-me a fer. Estos jovers d'ara -referint-se al seu fill Fabián- els ho donem tot pastat i ja vorem si aprofiten bé el temps..."

Fabián, que està a la cuina preparant el dinar, ens escolta, somriu en silenci i continua amb el menjar porque a estes hores (són més de les tres) encara no ha dinat. Jo em faig càrrec de la situació: moltes gràcies per tot, ja us tornaré les fotos. També tinc fam.